

Отъ този мѣ отговоръ за много време една-
та ми рѣка подпираше наведенната ми глава, като
незнахъ, що да проговоря. Най сетнѣ казахъ
че обѣщаніето ны не е така. Да! отговори той
(напротивъ), за това трѣба и да ги броятъ. Сега!...
никакви расправки! никои плачове! никои желби не-
минсвахъ, освѣнъ да направихъ споредъ неговото ще-
ніе една записка (коно), съ която да си задазвахъ
слѣдъ три мѣсеца да мѣ ги броиш почтенно, което
и направихъ щѣ нещѣ, защото никое друго средство
непомагаше; понашенски „Дойно опрѣска ра-
ботата.“ —

За хатѣра на Търновската мода принѣдихъ въ
това време, да продамъ и кринчетата отъ джугенъ,
та заплатихъ записката за разноски тѣ на свадба-
та си; а мойта кокона която нарѣдко да хвърля-
ше намѣтката отъ гърба си съ ходеніе отъ къща въ
къща, да счи взрѣжа на модата отъ която и не
оставаше надирѣ, отъ день на день понапредвахъ
въ борчъ (даваніе), щото въ продаженіе още на
три мѣсеца, моята господжа кокона мѣ проводи та
продадохъ на ваща си ложето, нивата, къщата, кои-
то той съ пота на челото си съ голѣмына си кал-
пакъ и небрѣснатитѣ царвѣлы ги бѣ придобилъ, а
днесъ за кефа не една кокона (баба и Книфарчанка)
си продаватъ, съ цѣль че, съ свършваніето на сич-
ко бѣхъмы довършили и модата; но! не тѣй! но и
всѣхъ калпакъ да бѣхъ останалъ пакъ си изискваше.